

РЕШЕНИЕ

№ 117

гр. П., 18.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – П., ПЪРВИ ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на четвърти април през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Атанас Кобуров

при участието на секретаря Вера Сухарова
като разгледа докладваното от Атанас Кобуров Гражданско дело № 20221230100966 по описа за 2022 година

Производството е образувано по предявени обективно (кумулятивно) съединени осъдителни иски с правно основание чл. 318, ал. 1 във вр. с чл. 327, ал. 1 ТЗ във вр. с чл. 79, ал. 1 ЗЗД – за заплащането на конкретни парични суми, представляващи главница по договор за търговска продажба (доставка) на стоки, и иск с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД – за мораторна лихва.

Инициентирано е по молба на „Б.Ф.“ ЕООД, ЕИК: ****, със седалище и адрес на управление гр. С., бул. „В.“ № 25, ет. 1, представлявано от управителя И.Х., срещу „П.“ ЕООД, ЕИК: ****, със седалище и адрес на управление гр. П., ул. „Г.“ № 5, представлявано от управителя А.З..

Ищцовото дружество твърди, че през 2016 г. е установило търговски отношения с ответното такова, с предмет на тези отношения - доставки на стоки извършвани от ищеца към ответника, съобразно договорени доставки и цени, като за всяка доставка е издавана надлежна данъчна фактура, с посочени в нея стойност и падеж.

Посочва се в исковата молба, че за извършени доставки и с оглед заплащането им, на ответника при предаване на съответните стоки са издадени два броя фактури - 0300000139 от 14.07.2017 г., на стойност 4 227.00 (четири хиляди двеста двадесет и седем) лв. с ДДС и надлежно посочен падеж 14.07.2021 г., и 0300000156 от 04.12.2017 г., на стойност 661.20 (шестстотин шестдесет и един лева и двадесет стотинки) лв. с ДДС и надлежно посочен падеж 04.12.2017 г. Твърди се, че сумите, които са материализирани в цитираните фактури са надлежно осчетоводени от „Б.Ф.“ ЕООД и отразени в дневника за продажбите по ДДС и в справката - декларация по ДДС за месеците юли 2017 г. и декември 2017 г., които са подадени до НАП и съответно приети от нея. Ищцовото дружество е обявило обективизираните във фактурите доставки и е платило дължимия ДДС по тях, като изразява становище, че това е възможно единствено при неоспорено предоставяне на стоки и ангажимент от страна на контрагента да извърши плащане.

Касателно облигационните отношения между страните, както и изпълнение от страна на ищеца на всички елементи на постигнатите между двете дружества договорености, ищцовото дружество твърди, че макар да липсва договор за покупко-продажба на стоки между страните, редовно водените търговски книги и записванията в тях се приемат като

доказателство между търговци за установяване на търговски сделки, за които са издадени процесните фактури, тяхното реално осъществяване и приемането им от ответното дружество.

Посочва се, че ответното дружество е приело изпълнението/доставката на стоките без възражения, като не е изпълнило задължението си да плати за доставените стоки, въпреки, че датите, на които е следвало да се извърши плащането за извършените от ищцовото дружество доставки, са посочени в самите фактури, предвид което ответното дружество е изпаднало в забава, считано от деня, следващ датата на падежа на фактурата. Ответникът многократно е канен от страна на ищцовото дружество да изпълни задължението си, но и до настоящия момент не е извършило плащане по процесните фактури.

В тази връзка се иска от съда да постанови решение, с което да осъди ответното дружество да заплати на ищцовото дружество незаплатената цена на извършени от ищеца доставки, съгласно фактури № 0300000139/14.07.2017 г. и 0300000156/04.12.2017 г. в общ размер на 4 888,20 (четири хиляди осемстотин осемдесет и осем лева и двадесет стотинки) лв., ведно със законната лихва за забава върху тази стойност, считано от 15.07.2017 г. за сумата от 4 227,00 лв. и считано от 05.12.2017 г. за сумата от 661,20 лв. до датата на подаване на исковата молба, в общ размер на 2 451,76 (две хиляди четиристотин петдесет и един лева и седемдесет и шест стотинки) лв., и ведно със законната лихва върху главницата от 4 888,20 лв. от датата на исковата молба до окончателното заплащане.

Претендират се сторените в производството разноски.

В срока по чл.131 ГПК е постъпил писмен отговор от ответното дружество по делото, в който оспорва изцяло предявените икове, както по основание, така и по размер. Твърди, че претендираните суми, произтичащи от цитираните фактури, не били заплатени, тъй като не било ясно за какви стоки се дължат, същите не били индивидуализирани, нито по вид, нито по количество, не била посочена стойността на всеки един доставен артикул, респективно не било ясно посочената обща стойност за „спортни стоки“ отговаря ли на стойността на доставените артикули. Сочи, че макар отправените молби, ищцовото дружество не представило количествена фактура или стокова разписка.

Не отрича, че фактура № 0300000139/14.07.2017 г. е осчетоводена в Дневник за покупките на ответното дружество от м.10.2017 г., като твърди, че другата фактура с № 0300000156/04.12.2017 г. не е предоставена на дружеството, поради което и същата не е отразена в счетоводството на дружеството.

Изразява становище за неоснователност на предявения иск поради недоказаност, в резултат на което счита, че и акцесорният иск по чл. 86 от ЗЗД е неоснователен.

Прави възражение за изтекла погасителна давност по отношение на вземането на ищеца за главница, договорна лихва и лихва за забава за търсеното плащане по фактура № 0300000139/14.07.2017 г., тъй като в същата е посочено, че данъчното събитие е на 14.07.2017 г., в кориците на делото липсват доказателства за уговорки между страните за отлагане на плащането във времето, а исковата молба е депозирана на 15.07.2022 г. - един ден след изтичане на преклузивния петгодишен давностен срок за предявяване на вземанията.

Прави възражение и за недължимост на законна лихва за забава върху главницата по отношение и на двете фактури, както и за законната лихва върху главницата, считано от датата на депозиране на исковата молба до окончателното плащане, поради изтекла тригодишна погасителна давност.

Претендира присъждане на сторените по делото разноски.

В съдебно заседание за ищцовото дружество не се явява законен представител, от процесуалния представител на ищеца е депозирана молба, с която се поддържат изложените в исковата молба съображения за основателност на исковите и се моли за уважаване на предявената искова претенция. Претендира сторените по делото разноски.

Ответното дружество се представлява от надлежно упълномощен процесуален представител, който поддържа възраженията наведени с отговора на исковата молба, претендира разноски. Депозира писмени бележки, в които навежда допълнителни съображения за основателността на твърденията си.

По делото са събрани писмени доказателства.

Съдът, като прецени събраните по делото писмени доказателства и съобрази доводите на страните, намира за установено следното от фактическа страна:

Въз основа на неформални договори за доставка на стоки и услуги, ищцовото дружество е доставило стоки на ответното такова, за което е издало Фактура № 0300000139 от 14.07.2017 г. на стойност 4 727,00 лв. с включен ДДС и дата на данъчно събитие 14.07.2017 г., и Фактура № 0300000156 от 04.12.2017 г. на стойност 661,20 лв. с включен ДДС и дата на данъчно събитие 04.12.2017 г.

Така съставените фактури са включени в дневника на продажбите на ищцовото дружество, съответно за данъчен период юли 2017г. (Фактура № 0300000139 от 14.07.2017 г.) и за данъчен период декември 2017г. (Фактура № 0300000156 от 04.12.2017 г.) /л.5 и л.9 от делото/.

Фактура № 0300000139 от 14.07.2017г. е отразена в справка-декларация за данък върху добавената стойност за месец юли 2017 г. и данните са подадени до НАП съгласно приложено копие на Уведомление за приемане на постъпилите от дружеството ищец данни от Справка-декларация за ДДС, дневника за покупки и дневника за продажби, за данъчен период юли 2017 г., получило Вх. номер на данните ДДС.2210-3129090 от 11.08.2017 г.

Фактура № 0300000139 от 14.07.2017 г. е включена и в дневника за покупките за месец ноември 2017 г. на ответното дружество.

Фактура № 0300000156 от 04.12.2017 г. е отразена в справка-декларация за данък върху добавената стойност за месец декември 2017 г. и данните са подадени до НАП съгласно приложено копие на Уведомление за приемане на постъпилите от дружеството ищец данни от Справка-декларация за ДДС, дневника за покупки и дневника за продажби, за данъчен период декември 2017 г., получило Вх. номер на данните ДДС.2210-3249319 от 10.01.2018 г.

От ответното дружество са представени Справка-декларация за ДДС за данъчен период 10.2017 г., както и Уведомление за приемане на постъпилите от дружеството ответник данни от Справка-декларация за ДДС, дневника за покупки и дневника за продажби, за данъчен период октомври 2017 г., получило Вх. номер на данните ДДС.0100-2175152 от 14.11.2017 г.

По делото е приложена и стокова разписка за доставени от „Б“ ЕООД, ЕИК **** на дружество (името не се чете) с ЕИК ****, стоки на обща стойност 4726,99 лв., от които данъчна основа - 3939,16 лв. и ДДС - 787,83 лв.

При така установеното от фактическа страна, съдът приема следното от правна страна:

Основателността на иска с правно основание чл. 318, ал. 1 във вр. с чл. 327, ал. 1 ТЗ във вр. с чл. 79, ал. 1 ЗЗД е обуславяна от кумулативното наличие на валидно възникнало между страните правоотношение, елемент от съдържанието, на което да са задълженията за доставяне на определена движима вещ (стока и/или услуга) срещу заплащане на парична сума – нейна цена, настъпила изискуемост на задължението и релевирано неизпълнение от страна на задълженото лице. Липсата на една от предпоставките води до неоснователност на претенцията на кредитора да иска изпълнението на задължението - реално престиране на цена на доставена стока и/или услуга.

В тази връзка, ищецът следва при условията на пълно и главно доказване да установи наличието на валидно сключен договор, по силата на който е предоставил на ответника стоките по процесните фактури, обстоятелството, че се явява изправна страна в облигационната връзка, поради което му се дължи плащане в претендирания размер.

Съответно в тежест на ответника по делото е да установи всички положителни правоизключващи и правопогасяващи възражения по исковете, от които черпи благоприятни за себе си правни последици, включително че е заплатил сумите.

Паралелно с изложеното, договорът за търговска продажба по смисъла на чл. 318 ТЗ по своята правна природа е консенсуален и неформален, поради което сключването му предполага постигане на съгласие между продавача и купувача относно съществените елементи на продажбата - предмет на договора и цена, а също и уговорки за срок, местоизпълнение, начин на плащане, без да е необходимо обективизиране на съгласието в писмена форма. В случаите, когато страните са оформили продажбата чрез съставена за целта фактура, фактурата може да се приеме като доказателство за сключен договор за търговска продажба на движими вещи, ако отразява съществените елементи от съдържанието на сделката - вид на закупената стока, стойност, начин на плащане, имена на купувача и продавача, респективно на техните представители, време и място на сключване на продажбата.

Фактурата, като първичен счетоводен документ, е предназначена да документира стопанските операции във връзка с изискването за пълно и точно водене на счетоводната отчетност в предприятието на търговеца. Тя е частен свидетелстващ документ, който удостоверява предоставянето на определена стока или услуга. Съгласно трайно установената и последователна съдебна практика, отразена в редица решения на ВКС, постановени по реда на чл. 290 ГПК, отразяването на фактурата в счетоводството на купувача, включването ѝ в дневника за покупко-продажбите по ДДС и ползването на данъчен кредит по нея, представлява недвусмислено признание на задължението за плащане на получените стоки и услуги и доказва неговото съществуване.

С оглед прецизност на изложението, съдът ще разгледа вземанията по двете фактури поотделно.

По отношение Фактура № 0300000139 от 14.07.2017 г., съдът намира следното:

Съгласно цитираната фактура ищцовото дружество е доставило на ответното такова спортни стоки на стойност 3939,17 лв. (три хиляди деветстотин тридесет и девет лева и седемнадесет стотинки) и начислен ДДС в размер на 787,83 лв. (седемстотин осемдесет и седем лева и осемдесет и три стотинки). Стойността на фактурата /сума за плащане/ е 4727,00 лв. (четири хиляди седемстотин двадесет и седем лева), с посочена дата на данъчното събитие - 14.07.2017 г., която дата е и датата на издаване на фактурата.

По делото е приложен и документ (горната лява част, от който липсва), наименован от страните стокова разписка, за доставени от дружеството „Б“ ЕООД, ЕИК **** на дружество (името не се чете) с ЕИК **** (единния идентификатор на ответното дружество), стоки на обща стойност 4726,99 лв., от които данъчна основа - 3939,16 лв. и начислен ДДС - 787,83 лв. От документа е видно, че доставчик на подробно индивидуализираните по вид, количество и стойност стоки, е ищцовото дружество с посочен единен идентификационен код, с който същото е вписано в ТРРЮЛНЦ, макар, че името на фирмата е съкратено и е изписано само „Б“ ЕООД.

Документът съдържа индиции за извършена от страна на ищцовото дружество доставка на описаните стоки, с посочена дата на данъчно събитие 14.07.2017 г. и с контрагент дружество с ЕИК **** (единния идентификатор на ответното дружество).

Неоснователно е възражението на ответната страна, че „стоковата разписка“ не следва да се кредитира от съда, като изтъква, че сумата по нея е в размер, различен от този по процесната фактура. Констатираното несъответствие се изразява в разлика от 1 (една) стотинка, която разлика е несъществена.

Процесната фактура е двойно осчетоводена.

Видно от представените с исковата молба доказателства, Фактура № 0300000139 от 14.07.2017 г. е включена в дневника на продажбите на ищцовото дружество за съответния данъчен период, същата е отразена и в Справка-декларация за ДДС, която съгласно приложеното уведомление за приемане на постъпилите от дружеството ищец данни от Справка-декларация за ДДС, дневника за покупки и дневника за продажби, за данъчен период юли 2017 г., получило Вх. номер на данните ДДС.2210-3129090 от 11.08.2017 г., е подадена от дружеството и приета от компетентната ТД на НАП.

Фактурата е включена и в дневника на покупките на ответното дружество. Макар, че по делото са представени извлечение от дневника за покупките на ответното дружество - купувач за м. ноември 2017 г., в който процесната фактура е включена и изготвена от ответника справка-декларация за ДДС от предходен данъчен период – м. октомври 2017 г., ведно с уведомление за приемането ѝ в компетентната ТД на НАП, не се спори по делото, че Фактура № 0300000139 от 14.07.2017 г. е осчетоводена от ответното дружество. Нещо повече, още в отговора на исковата молба процесуалният представител на купувача прави изявление, че не отрича осчетоводяването на фактурата, „за което представяме и Дневник за покупките на „П.“ ЕООД, с ЕИК **** от м.10.2017 г., когато е осчетоводена фактурата“.

Следователно като е осчетоводил процесната фактура и я е включил в дневника за покупки, купувачът е приел обективизираната във фактурата доставка на стока, последната като съответстваща на изискванията, т.е. стоката е одобрена.

По делото не са ангажирани каквито и да е доказателства от ответното дружество, установяващи оспорването от негова страна на осъществената от продавача доставка, още повече незабавното уведомяване на продавача, че стоката не отговаря на изискванията, като в случая се прилага презумпцията на чл. 324, изр. 2 ТЗ. Действията по надлежното осчетоводяване на една фактура от получателя на дадена стока или услуга се квалифицират

в съдебната практика като недвусмислено признание за обстоятелството, че задължението за заплащане на цената ѝ към доставчика е възникнало в правната сфера на купувача.

Предвид изложеното, може да се направи обоснованият правен извод, че ищцовото дружество реално е доставило на ответното дружество стоките, за които е издадена фактура № 0300000139 от 14.07.2017 г., което по безспорен начин доказва наличието на валидно сключен договор между страните, по силата на който ищецът е предоставил на ответника стоките по процесната фактура, и тъй като продавачът се явява изправна страна в облигационните отношения между контрагентите, му се дължи насрещно плащане за доставените стоки.

Задължението за плащане цената на доставена стока, съгласно чл. 327, ал. 1 ТЗ, е изпълняемо с предаване на стоката или документите, които дават право на купувача да я получи, освен ако е уговорено друго. По делото липсват данни за други уговори.

Процесната фактура е издадена на 14.07.2017 г. и в нея е посочена дата на данъчно събитие - 14.07.2017 г. Съгласно чл. 25, ал. 2 от ЗДДС, данъчното събитие възниква на датата, на която е прехвърлено правото на собственост върху стоката или друго вещно право, както и всяко друго право на разпореждане със стоката като собственик, или на датата, на която услугата е извършена. Следователно, в конкретния случай доставката е извършена на 14.07.2017 г. и тогава е възникнало и насрещното задължение за плащане на цената ѝ. Т.е. падежът на вземането по фактурата е настъпил и същото е станало изискуемо.

Ответникът по делото не е оборил твърдението на ищеца, че процесната фактура не е платена, тъй като по делото не са ангажирани надлежни доказателства, удостоверяващи плащане по тази фактура. Липсва и каквото и да е изявление от ответната страна за плащане на цената по процесната доставка.

В обобщение, искът предявен от ищцовото дружество за вземането по фактура № 0300000139 от 14.07.2017 г., **се явява доказан по основание.**

Касателно претендирания размер на вземането, от доказателствата по делото се установява, че процесната фактура е в размер на 4727,00 лв. (четири хиляди седемстотин двадесет и седем лева). Ищецът претендира главница по тази фактура в размер на 4 227,00 лв. (четири хиляди двеста двадесет и седем лева), и макар съдът да счита, че разликата се дължи на техническа грешка, с оглед диспозитивното начало, следва да осъди ответното дружество да заплати на ищцовото дружество претендираната от него сума в размер на 4 227,00 лв. (четири хиляди двеста двадесет и седем лева), представляваща неиздължена (незаплатена) стойност на извършена доставка на стоки по Фактура № 0300000139 от 14.07.2017 г.

Неоснователно е възражението на ответната страна за изтекла погасителна давност по отношение вземането по процесната фактура. Аргументи:

За изпълнение на задължението на ответното дружество произтичащо от формалния договор сключен между страните, респективно за вземането на ищцовото дружество по Фактура № 0300000139 от 14.07.2017 г. се прилага петгодишния давностен срок по чл. 110 ЗЗД. Срокът започва да тече от датата на издаване на фактурата – 14.07.2017 г., когато вземането по нея е станало изискуемо и изтича след пет години – на 14.07.2022 г.

Исковата молба, инициирала настоящото производство е депозирана в съда на 15.07.2022 г. Същата е изпратена чрез куриерска фирма Спиди от подателя на 14.07.2022 г., видно от товарителница с номер 1 - 000 6 182 509 346 6 - 139 000 114 15 17 /л. 16 от делото/. От ищцовата страна е представено и копие от извлечение от системата на куриерска фирма Спиди, касаещо товарителница 6 182 509 346 6, съгласно което пратката /исквата молба, ведно с приложенията/ е приета от подателя на 14.07.2022 г., същата е доставена на адрес на 15.07.2022 г. и е приета от служител на Служба „Деловодство“ при РС – П..

По аргумент от разпоредбата на чл. 62, ал. 2 ГПК, исковата молба е подадена в последния ден, в който изтича давностният срок – 14.07.2022 г., и доколкото съдът е сезиран с иск за вземане по процесната фактура, вземането по нея според настоящия решаващ орган не се явява погасено по давност.

Предвид основателността на предявения иск досежно вземането по Фактура № 0300000139 от 14.07.2017 г., частично основателна е и ищцовата претенция за присъждане на обезщетение за забава в размер на законната лихва върху просроченото плащане.

Съгласно правилото на чл. 86, ал. 1 ЗЗД, длъжникът дължи обезщетение в размер на законната лихва от деня на забавата. С оглед настъпилия падеж на фактурата, в резултат на

което ответното дружество е изпаднало в забава, в правната му сфера се е породило задължение за заплащане на обезщетение за забава.

Доколкото претендираното обезщетение за забава произтича от неизпълнение на задължение по формален договор за доставка на стоки, макар да е съизмеримо със законната лихва, по своята правна природа, това обезщетение не представлява „лихва“ и поради това по отношение на него е приложима разпоредбата на чл.111, б.„б“ ЗЗД. Същата предвижда краткия тригодишен давностен срок, след изтичането на който се преклудира възможността същите да се претендират от длъжника. Т.е. вземанията за обезщетение за забава по смисъла на чл. 86, ал. 1 ЗЗД следва да се считат погасени по давност за периода до 14.07.2019 г., предхождащ 3-годишния период преди предявяване на претенцията, която е прекъснала давността.

При така установеното, ответникът дължи обезщетение за неизпълнение на парично задължение по договор за доставка на стоки с настъпил падеж, за което е издадена процесната фактура, за периода от 14.07.2019 г. до 14.07.2022 г. Макар, част от периода на забава да съвпада с действието на Закон за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на НС от 13 март 2020 г. (ДВ, бр.28 от 24.03.2020 г., в сила от 13.03.2020 г.), в случая не намира приложение чл.6 от цитирания закон.

В приложение на чл.162 ГПК и изчисление на размера на обезщетението за забава в размер на законната лихва върху просроченото плащане, чрез лихвен калкулатор на програмния продукт АПИС Финанси, обезщетението за периода от 14.07.2019 г. до 14.07.2022 г. възлиза на сумата от 1288,06 лв. (хиляда двеста осемдесет и осем лева и шест стотинки), до който размер акцесорният иск е основателен и следва да бъде уважен, като за разликата до предявения с исковата молба размер следва да бъде отхвърлен.

По отношение Фактура № 0300000156 от 04.12.2017 г., съдът намира следното:

Съгласно цитираната фактура ищцовото дружество е доставило на ответното такова спортни стоки на стойност 551 лв. (петстотин петдесет и един лева) и начислен ДДС в размер на 110,20 лв. (сто и десет лева и двадесет стотинки). Стойността на фактурата /сума за плащане/ е 661,20 лв. (шестстотин шестдесет и един лева и двадесет стотинки), с посочена дата на данъчното събитие - 04.12.2017 г., която дата е и датата на издаване на фактурата.

Процесната фактура е осчетоводена от ищцовото дружество.

Видно от представените с исковата молба доказателства, Фактура № 0300000156 от 04.12.2017 г. е включена в дневника на продажбите на ищцовото дружество за съответния данъчен период, същата е отразена и в Справка-декларация за ДДС, която съгласно приложеното уведомление за приемане на постъпилите от дружеството ищец данни от Справка-декларация за ДДС, дневника за покупки и дневника за продажби, за данъчен период декември 2017 г., получило Вх. номер на данните ДДС.2210-3249319 от 10.01.2018 г., е подадена от дружеството и приета от компетентната ТД на НАП.

Освен процесната фактура обаче, обективираща твърдяната от ищеца доставка на стоки, по делото не са ангажирани други доказателства, удостоверяващи реалната доставка на стоките. Доколкото ответното дружество не е осчетоводило процесната фактура, защото липсват данни за обратното становище, и при наведените твърдения, че фактурата изобщо не е предоставяна на купувача, не са налице каквито и да е основателни доводи въобще за възникнало облигационно отношение между страните, още повече за възникването в правната сфера на ответника на задължение за плащане на парично вземане.

Макар на ищеца да е предоставена възможност да ангажира доказателства, подкрепящи претенцията му по процесната фактура, включително и издаване на съдебно удостоверение, по силата на което да се снабди с относими към спора счетоводни документи, подадени до компетентната ТД на НАП от ответното дружество, такива не са представени по делото.

Както се посочи в началото на изложението, фактурата като частен свидетелстващ документ, е годно доказателствено средство за наличието на обективирана в нея доставка, ако отговаря на съответните критерии. И само ако процесната фактура е отразена в счетоводството на купувача, включена е в дневника му за покупко-продажбите по ДДС и е ползван данъчен кредит по нея, последната представлява недвусмислено признание на задължението за плащане на получените стоки и услуги и доказва неговото съществуване.

В настоящия случай не са налице коментираните принципни постановки, като в доказателствения материал по делото не се съдържат документи, удостоверяващи основателността на твърденията на ищцовото дружество за съществуването на

облигационно отношение между страните, по силата на което да е възникнало и претендираното от него парично вземане.

Предвид изложеното, искът предявен от ищцовото дружество за вземането по Фактура № 0300000156 от 04.12.2017 г., не е доказан, нито по основание, нито по размер и като такъв следва да бъде отхвърлен.

С оглед неоснователността на иска за главница, неоснователен се явява и акцесорният иск, с който се претендира обезщетение за забава при неизпълнение на паричното задължение.

По отношение на разноските:

С оглед изхода от делото и на основание чл. 78, ал. 1 и ал. 3 ГПК, право на съдебни разноски имат и двете страни.

Съдебно-деловодните разходи, които се полагат на ищеца, съразмерно с уважената част от исковете, са в размер на 596,29 (петстотин деветдесет и шест лева и двадесет и девет стотинки) лева.

Разноските, дължими на ответника, пропорционално на отхвърлената част от претенциите, са в размер на 261,06 (двеста шестдесет и един лева и шест стотинки) лева.

По изложените съображения, Петричкият районен съд

РЕШИ:

ОСЪЖДА на основание чл. 318, ал. 1 във вр. с чл. 327, ал. 1 ТЗ във вр. с чл. 79, ал. 1 ЗЗД „П.“ ЕООД, ЕИК: ****, със седалище и адрес на управление гр. П., ул. „Г.“ № 5, представлявано от управителя А.З., **да заплати** на „Б.Ф.“ ЕООД, ЕИК: ****, със седалище и адрес на управление гр. С., бул. „В.“ № 25, ет. 1, представлявано от управителя И.Х., **сумата от 4227,00 (четири хиляди двеста двадесет и седем) лева**, представляваща неиздължена (незаплатена) стойност на извършена доставка по Фактура № 0300000139 от 14.07.2017 г., **ведно със законната лихва** върху тази сума, считано от датата на подаване на исковата молба в съда – 14.07.2022 г. до погасяването, **като за разликата до предявената сума** от 4 888,20 (четири хиляди осемстотин осемдесет и осем лева и двадесет стотинки) лева, която разлика е в размер на 661,20 (шестстотин шестдесет и един лева и двадесет стотинки) лева и представлява неиздължена (незаплатена) стойност на извършена доставка по Фактура № 0300000156 от 04.12.2017 г., на основание чл. 318, ал. 1 във вр. с чл. 327, ал. 1 ТЗ във вр. с чл. 79, ал. 1 ЗЗД, **ОТХВЪРЛЯ** иска като неоснователен.

ОСЪЖДА на основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД „П.“ ЕООД, ЕИК: ****, със седалище и адрес на управление гр. П., ул. „Г.“ № 5, представлявано от управителя А.З., **да заплати** на „Б.Ф.“ ЕООД, ЕИК: ****, със седалище и адрес на управление гр. С., бул. „В.“ № 25, ет. 1, представлявано от управителя И.Х., **сумата от 1288,06 (хиляда двеста осемдесет и осем лева и шест стотинки) лева**, представляваща обезщетение за забава в размер на законната лихва върху просроченото плащане за периода от 14.07.2019 г. до 14.07.2022 г., **като за разликата до предявения размер** от 2451,76 (две хиляди четиристотин петдесет и един лева и седемдесет и шест стотинки) лева, **ОТХВЪРЛЯ** иска като неоснователен.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 1 ГПК „П.“ ЕООД, ЕИК: ****, със седалище и адрес на управление гр. П., ул. „Г.“ № 5, представлявано от управителя А.З., **да заплати** на „Б.Ф.“ ЕООД, ЕИК: ****, със седалище и адрес на управление гр. С., бул. „В.“ № 25, ет. 1, представлявано от управителя И.Х., **сумата от 596,29 (петстотин деветдесет и шест лева и двадесет и девет стотинки) лева**, направени по делото разноски съразмерно уважената част от исковите претенции.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 3 ГПК „Б.Ф.“ ЕООД, ЕИК: ****, със седалище и адрес на управление гр. С., бул. „В.“ № 25, ет. 1, представлявано от управителя И.Х., **да заплати** на „П.“ ЕООД, ЕИК: ****, със седалище и адрес на управление гр. П., ул. „Г.“ № 5, представлявано от управителя А.З., **сумата от 261,06 (двеста шестдесет и един лева и шест стотинки) лева**, направени по делото разноски, пропорционално на отхвърлената част от исковете.

Решението подлежи на въззивно обжалване пред Благоевградския окръжен съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – П.: _____